SUPLIMENTUL II

LA

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

No. 7. 1 APRILIE 1900 VOL. I.

La redacţie.

Brr! Ce vraf de hărtiĭ!

De treĭ zile n'am maĭ fost la redacţie... Am bătut stradele, am îmblat prin cafenele, pe la «Arborele verde», am fost în vizite, maĭ ştie sfîntul din cer unde am tot umblat, dar treĭ zile n'am maĭ fost pe la redacţie.

Arunc pălăria pe pat, pardesiul pe un scaun şi mă pun la masa de scris.

Brr! Ce vraf de hărtiĭ! Ziare, scrisoriĭ, «ilustrate», cărţĭ şi... şi—firește, cum s'ar şi putea altminteriĭ? — «corectură» treĭ coloane...

De ce să mă apuc maĭ întîiŭ? Negreşit am să mă apuc de corectură. «Datorinţa înainte de toate!» îmĭ zicea odinioară bătrînul meŭ profesor de clasă, şi voiŭ să-l ascult, voiŭ să-ĭ daŭ şi prin asta dovadă, că învăţăturile luĭ s'aŭ prins de mine... Sărmanul meŭ profesor! Cîte a maĭ avut să sufere din partea noastră... Zîmbesc şi-acum cînd mă gîndesc la întîmplările de pe băncile şcoliĭ... maĭ ales în ziua aceea... era pare mi-se ora de latină... o zi caldă... nu învăţasem nicĭ unul nimic şi...

Brr! Era să adorm! Afurisitul de «absinth» ce m'a făcut prietenul — maĭ ştiŭ şi eŭ care prieten — să-l beaŭ... Nu maĭ sunt în stare nicĭ să gîndesc în tihnă... Simt în trup o greutate de plumb... o moleşire neobicĭnuită, o slăbiciune şi abatere ciudată... Abĭa maĭ sunt în stare sămĭ concentrez ideile...

Dar poate nicĭ nu va fi «absinthul» de vină ci.. ci... copila cea cu ochiĭ negriĭ... Nu maĭ ştiŭ.

Haĭd să lucrez, poate o să-mĭ treacă. Unde am pus numaĭ corectura? A, iată-o.

«Paradoxe.

— Fugĭ, prietene, cînd vezĭ o femeie că... că plîn.. - plînge... »

Eĭ, dar ce am eŭ azĭ cu femeile? Ce am cu plînsul lor? Să văd odată copiliţa cea cu ochiĭ negriĭ plîngînd, aşĭ..

In lăturĭ cu fantazările!.. «Datorinţa înainte de toate!.. »

— Fugĭ prietine, cînd vezĭ o femee că plînge căcĭ lacrămile ce-ĭ drept daŭ dovadă de o inimă bună, dar batista cu care îşĭ şterge aceste lacrămĭ tu trebue s'o plăteştĭ.

— Femeea e — — »

Să nu credeţĭ cumva că şi copiliţa mea cu ochiĭ negriĭ e femee ca toate femeile! O nu, e în fiinţa eĭ ceva inesplicabil şi chiar asta mă atrage într'atîta...

In genere toate femeile aŭ ceva mistic. Aşa într'altele e un miros deosebit, inerent numaĭ sexuluĭ femeiesc, mirosul ce-l răspîndeşte o societate de dame... Nu-ĭ nicĭ de cum mirosul banal al unor cosmeticurĭ de prăvălie... e un miros indefinibil cum indefinibilă e şi poezia foşnetelor de rochiĭ... E asta o taină a căreĭ deslegare mereŭ o căutăm şi nicĭ o dată n'o dorim şi chiar în asta — —

Dar iată-mă din noŭ în braţele fantasticărilor. E în zadar... azĭ nu-mĭ pot îndeplini datorinţa! Maĭ bine să răsfoesc ziarele şi revistele.

Aicĭ mi se îmbie una mare... «Revista ilustrată». — In lăturĭ! şi aşa mĭ-e somn. De mă pun s'o citesc ştiŭ că n'am să mă trezesc pînă a treĭa zi şi ar fi păcat, căcĭ mîne am să mă întîlnesc cu cine-va... o! o întîlnire de tot nevinovată...

«Familia»! Oare ce maĭ scrie «cea maĭ vechie revistă literară!» — Hm! Mihail Eminescu, pesimist, profet şi economist de I. S Ordean. Treĭ coloane subscrise de P. Vulcan! — Ah, aşa?

Drept are cine zice, că «Familia» e cea maĭ «vechie» revistă, trăeşte numaĭ din vechiturĭ.

Articolul e scos din «Amicul Poporului» unde a apărut încă în anul trecut. Nu voiŭ să mă laud, dar drept spunînd mie nu mi-ar trebui cinci luni de zile să tai cu foarfecile un articol dintr'o altă foaie.

«Tribuna»! «Iancu în cincizeci și doi»! caut la subscriere.... «va urma»... am să aștept să citesc toți articolii d'odată. Pînă atunci mai bine citesc drăguța de poezie ce-o publică d-șoara Maria Cunțan în «Tribuna Poporului».

Imi place mult cum scrie d-șoara Cunțan. Mai ales îmi place modul sincer și firesc în care își îmbracă gîndirile. Nu caută după imagini și asemănări riscate și chiar pentru aceea sunt poeziile ei atît de reușite.

Am lăsat scrisorile pînă în urmă.

—«Mult onorate domnule redactor.

Alăturat am onoarea de a trimite cîte-va glume ce le-am compus eŭ însumi în persoană....etc.» Subscris «Hazliŭ.»

Azi n'am poftă de glume. In coș cu voi și cîte-va șire de răspuns în poșta redacției. Iaŭ o bucățică de hîrtie și însemn.

Hazliu. Domnule, noi voim să alungăm plictiseala cititorilor, iar nu să ne alungăm cititorii.

Incă o scrisoare. O poezie subscrisă T. A. Dor. 6 strofe și în aceste 6 strofe 4 rime dintre cari două nici nu se pot numi rime.

In coș, iar pentru poșta redacției:

— *T. M.* Poezia d-tale e mai slabă de cît un teolog romîn după postul mare.

Hu! Incă o poezie. «Ei». Par'că noi Românii de dincoace n'am avea alt lucru de cît să facem la poezii.

Unde's însemnările pentru poșta redacției.?

— *Ei.* Mai multă logică. O dedici ei și ni-o trimiți *nouă*. Mai bine dedică-ni-o *nouă* și trimite-o *ei!*

Oh! uite și o «ilustrată».... Scrisoare gingașe de damă.... Oare cine scrie? Mă las a lene în scaun s'o pot gusta mai în tihnă.

Pst! par'că a sunat o ușă... Vine șeful!

Iute o țigaretă în gură și condeiul în mînă. Cînd mă vede cu țigareta crede că lucrez.. aprind țigareta, ascund ilustrata sub niște hîrtii și iaŭ corectura....

«— Fugi, prietene...

Oradea-Mare, Martie.

I. I. Sceopul.

GLOSĂ

Aruncîndu-te'n viltoare,
Să-ți alegi cărarea bine;
Lumea-i cam ispititoare:
Tu să fii stăpîn pe tine.
Multe-asupra-ți aŭ să vie,
Dar să nu plîngi nici să tremuri,
Să te lupți cu vitejie,
Așteptînd mai bune vremuri.

Viața-i rîŭ ce isvorește.
Curge iute s'apoi seacă;
Cine dă din mîni plutește,
Cine nu, curînd se'neacă.
Mii de valuri se ridică
Năzuind să te doboare:
Tu s'arăți că nu ți-e frică
Aruncîndu-te'n viltoare

Multe căi privirii tale
I s'arată la pornire:
Unele te duc la jale,
Altele la fericire
Tu să nu crezi la năluce
Care umblă să te'nchine,
Ci socoate la răscruce
Să-ți alegi cărarea bine.

Lumea-i o femee goală:
Ea-ți arată mii de grații,
Cari te-aițâță și răscoală
Spre deșartele sensații;
Ci privind cu nepăsare
La figura-i zîmbitoare,
Nu te-abate din cărare:
Lumea-i cam ispititoare.

Ochiul vede, simțul cere,
Și cu cît mai mult îl saturi,
Cu atît el îți recere,
Ne-ascultînd de-a tale sfaturi
Ast-fel răul se'nfiripă
Și te trage după sine,
De nu vezi ca'n ori-ce clipă
Tu să fii stăpîn pe tine.

Bietul om aci—veți ști-o—
De la soartă multe pate:
O durere'și iea adio
Pe cînd alta'n ușe-ți bate.

Cînd sosește, nu știi data,
Căci așa a fost să fie,
Dar tu stăi la toate gata;
Multe-asupriți aŭ să vie.

Nu te plînge de viață
Căci e laș acel ce plînge
Ci mai bine vezi de'nvață
Piedica s'o poți înfrînge;
Deci cînd soarta ta se luptă
Să-ți aducă grele vremuri,
Tu te iea cu ea la luptă,
Dar să nu plîngi, nici să tremuri

Inainte tot-deauna!
Iată cum să-ți fie voia,
Copleșască-te furtuna,
Ori necazul ori nevoia.
Chiar cînd firea ta se curmă
Sub povară de urgie,
Nefăcînd un pas în urmă
Să te lupți cu vitejie.

Și de vrei să-ți ieĭ o armă
Pentru-această luptă cruntă,
Ia speranța care sfarmă
Tot acea ce'n mers te'nfruntă;
Ea-ți alină sbuciumarea
Potolind a tale tremuri,
Deci continuă-ți cărarea
Așteptînd mai bune vremuri

Așteptînd mai bune vremuri,
Să te lupți cu vitejie;
Dar să nu plîngi nici să tremuri;
Multe-asupra-ți aŭ să vie,
Tu să fii stăpîn pe tine,
Lumea-i cam ispititoare;
Să-ți alegi cărarea bine
Aruncîndu-te'n vîltoare.

Ion C. Bistrițianu.

Sănducu.

Aveam bun tovarăș în jocurile mele din copilărie pe Sănducu, băĭatul dulgheruluĭ Tănase Strîmbu. Mă împăcam cu el, căcĭ era blajin și fără răutate. Suferințele de la tată-său îl făcuseră sfiicios și retras, și-mĭ trebuia mult îndemn ca să-l smonesc de la poarta caseĭ lor, și să plecăm prin vălcelile Mierei, unde primăvara culegeam florĭ și prindeam cărăbușĭ, iar vara după ce ne scăldam în gîrlă, tăiam scaĭ și urzicĭ și-ĭ aruncam în josul apeĭ. Nu odată, galben și tremurînd, se furișa de-acasă prin vecinĭ, cînd îĭ veniaŭ luĭ tată-său toroapele și scărmăna pe toțĭ aĭ caseĭ, maĭ ales pe biata Ileana. Ileana! Ce frumoasă era de fată mare! Inaltă și subțirică, cu ochiĭ albaștriĭ, cu peliță obrazuluĭ moale și albă, la horă care maĭ de care se întrecea să joace cu dînsa. Atîta fată aveaŭ și părinților eĭ, oamenĭ cu dare de mînă și cu greutate. Aŭ măritat-o, și la o lună Tănase vine beat acasă.

— Eĭ, așa sînt oamenii, fata mea, o încuraja tată-său, cînd i se plînse. A fost și el cu bărbații și s'a înveselit.

Dar dacă asta ar fi fost de veselie!

Intăĭ i-a fost rușine, umbla cu binișorul pe lîngă ea, ca să-l ierte și singur îșĭ dădea vina în vileag la aĭ caseĭ. Dar se vede că păcatul din născare n'are lecuire.

Odată mergînd la o nuntă, Tănase bău atît de mult, că dormi buștean toată noaptea și nu și aducea de loc aminte de vorbele fără frîu, ce le spusese la masa mare. Și beției îĭ urmă arțagul și nu odată, săraca a plecat la părinții eĭ, în toiul nopțiĭ, cu copilașu în brațe, desculță și cu capul gol. Stătea o zi, două, venea tatăl eĭ la Tănase și-l dojenia, îl amenința că-ĭ ea nevasta, îĭ arăta că se făcea de rîsul oamenilor. El să hotăra să lase băutura, îșĭ cerea iertare și începeaŭ viață liniștită. Și era om bun altmintrelea. Se apuca de lucru des de noapte, lucra pînă seara tîrziŭ, și casa luĭ cînd era ca toțĭ oamenii era înflorită și plină de belșug. Dar Duminica se ducea la tîrg, și acolo se întîlnia cu prietiniĭ, și venind spre casă se abătea pe la bisericile din răspîntiĭ: un pahar de rachiŭ, apoĭ altul, încă unul, pe urmă o litră de vin și cînd intra pe poartă de-abia se ținea pe picioare. Și atuncĭ pe Ileana o podidea plînsul și durerea îĭ sfîșia inima. Și pe lîngă arțag veni alt păcat. Cînd eșa din cîrciumă lua pe furiș pahare, solnițe, cîrnațĭ; alteorĭ venia cu hainele rupte, orĭ fără căciulă, bătut. Și din nimic i se năzăria. Arunca masa jos, de era la masă, striga ca o fiară, de plîngeaŭ vecinii de mila Ileneĭ și a copiilor eĭ și nu-ĭ putea scăpa. Odată a isbit așa de tare pe Mariuța, încît, lovind o de clănțăul ușiĭ, a rămas fără un ochiŭ fata.

Articolul e scos din «Amicul Poporului» unde a apărut încă în anul trecut. Nu voiŭ să mă laud, dar drept spunînd mie nu mi-ar trebui cinci luni de zile să taĭ cu foarfecile un articol dintr'o altă foaie.

«Tribuna»! «Iancu în cincizeci și doĭ»! caut la subscriere.... «va urma»... am să aștept să citesc toți articolii d'odată. Pînă atunci mai bine citesc drăguța de poezie ce-o publică d-șoara Maria Cunțan în «Tribuna Poporului».

Imĭ place mult cum scrie d-șoara Cunțan. Mai ales îmĭ place modul sincer și firesc în care îșĭ îmbracă gîndirile. Nu caută după imagini și asemănări riscate și chiar pentru aceea sunt poeziile ei atît de reușite.

Am lăsat scrisorile pînă în urmă.

—«Mult onorate domnule redactor.

Alăturat am onoarea de a trimite cîte-va glume ce le-am compus eŭ însumĭ în persoană....etc.» Subscris «Hazliŭ.»

Azĭ n'am poștă de glume. In coș cu voĭ și cîte-va șire de răspuns în poșta redacției. Iaŭ o bucățică de hîrtie și însemn.

Hazliu. Domnule, noĭ voim să alungăm plictiseala cititorilor, iar nu să ne alungăm cititoriĭ.

Incă o scrisoare. O poezie subscrisă T. A. Dor. 6 strofe și în aceste 6 strofe 4 rime dintre carĭ două nicĭ nu se pot numi rime.

In coș, iar pentru poșta redacției:

— *T. M.* Poezia d-tale e mai slabă de cît un teolog romîn după postul mare.

Hu! Incă o poezie. «Eĭ». Par'că noĭ Românii de dincoace n'am avea alt lucru de cît să facem la poeziĭ.

Unde's însemnările pentru poșta redacției.?

— *Eĭ.* Mai multă logică. O dedicĭ eĭ și ni-o trimiți *nouă.* Mai bine dedică-ni-o *nouă* și trimite-o *eĭ!*

Oh! uite și o «ilustrată».... Scrisoare gingașe de damă....Oare cine scrie? Mă las a lene în scaun s'o pot gusta mai în tihnă.

Pst! par'că a sunat o ușă... Vine șeful!

Iute o țigaretă în gură și condeiul în mînă. Cînd mă vede cu țigareta crede că lucrez.. aprind țigareta, ascund ilustrata sub niște hîrtiĭ și iaŭ corectura....

«— Fugĭ, prietene...

Oradea-Mare, Martie.

I. I. Sceopul.

GLOSĂ

Aruncîndu-te'n viltoare,
Să-ți alegi cărarea bine;
Lumea-i cam ispititoare:
Tu să fii stăpîn pe tine.
Multe-asupra-ți aŭ să vie,
Dar să nu plîngi nicĭ să tremuri,
Să te lupți cu vitejie,
Așteptînd mai bune vremuri.

Viața-i rîŭ ce isvorește.
Curge iute ș'apoi seacă;
Cine dă din mîni plutește,
Cine nu, curînd se'neacă.
Mii de valuri se ridică
Năzuind să te doboare:
Tu s'arăți că nu ți-e frică
Aruncîndu-te'n viltoare

Multe căi privirii tale
I s'arată la pornire:
Unele te duc la jale,
Altele la fericire
Tu să nu crezi la nălucc
Care umblă să te'nchine,
Ci socoate la răscruce
Să-ți alegi cărarea bine.

Lumea-i o femee goală:
Ea-ți arată mii de grații,
Carĭ te-ațîță și răscoală
Spre deșartele sensații;
Ci privind cu nepăsare
La figura-i zîmbitoare,
Nu te-abate din cărare:
Lumea-i cam ispititoare.

Ochiul vede, simțul cere,
Și cu cît mai mult îl saturi,
Cu atît el îți recere,
Ne-ascultînd de-a tale sfaturi
Ast-fel răul se'nfiripă
Și te trage după sine,
De nu vezi ca'n orĭ-ce clipă
Tu să fii stăpîn pe tine.

Bietul om aci—veĭ ști-o—
De la soartă multe pate:
O durere'și iea adio
Pe cînd alta'n ușe-ți bate.

Cînd sosește, nu știi data,
Căci așa a fost să fie,
Dar tu stăi la toate gata;
Multe-asupraţi aŭ să vie.

Nu te plînge de viață
Căci e laș acel ce plînge
Ci mai bine vezi de'nvață
Piedica s'o poți înfrînge;
Decî cînd soarta ta se luptă
Să-ți aducă grele vremuri,
Tu te iea cu ea la luptă,
Dar să nu plîngi, nicî să tremuri

Inainte tot-deauna!
Iată cum să-ți fie voia,
Copleșască-te furtuna,
Orî necazul orî nevoia.
Chiar cînd firea ta se curmă
Sub povară de urgie,
Nefăcînd un pas în urmă
Să te lupți cu vitejie.

Și de vreî să-ți ieî o armă
Pentru-această luptă cruntă,
Ia speranța care sfarmă
Tot acea ce'n mers te'nfruntă;
Ea-ți alină sbuciumarea
Potolind a tale tremuri,
Decî continuă-ți cărarea
Așteptînd mai bune vremuri

Așteptînd mai bune vremuri,
Să te lupți cu vitejie;
Dar să nu plîngi nicî să tremuri;
Multe-asupra-ți aŭ să vie,
Tu să fii stăpîn pe tine,
Lumea-i cam ispititoare;
Să-ți alegi cărarea bine
Aruncîndu-te'n vîltoare.

Ion C. Bistrițianu.

Sănducu.

Aveam bun tovarăș în jocurile mele din copilărie pe Sănducu, băĭatul dulgheruluĭ Tănase Strîmbu. Mă împăcam cu el, căcî era blajin și fără răutate. Suferințele de la tată-săŭ îl făcuseră sfiicios și retras, și-mî trebuia mult îndemn ca să-l smonesc de la poarta caseĭ lor, și să plecăm prin vălcelile Mierei, unde primăvara culegeam florî și prindeam cărăbușĭ, iar vara după ce ne scăldam în gîrlă, tăiam scaĭ și urzicî și-ĭ aruncam în josul apeĭ. Nu odată, galben și tremurînd, se furișa de-acasă prin vecinĭ, cînd îĭ veniaŭ luĭ tată-săŭ toroapele și scărmăna pe toțĭ aĭ caseĭ, maĭ ales pe biata Ileana. Ileana! Ce frumoasă era de fată mare! Inaltă și subțirică, cu ochiĭ albaștriĭ, cu peliță obrazuluĭ moale și albă, la horă care maĭ de care se întrecea să joace cu dînsa. Atîta fată aveaŭ și părinții eĭ, oamenĭ cu dare de mînă și cu greutate. Aŭ măritat-o, și la o lună Tănase vine beat acasă.

— Eĭ, așa sînt oamenii, fata mea, o încuraja tată-săŭ, cînd i se plînse. A fost și el cu bărbații și s'a înveselit.

Dar dacă asta ar fi fost de veselie!

Intăĭ i-a fost rușine, umbla cu binișorul pe lîngă ea, ca să-l ierte și singur îșĭ dădea vina în vileag la aĭ caseĭ. Dar se vede că păcatul din născare n'are lecuire.

Odată mergînd la o nuntă, Tănase băŭ atît de mult, că dormi buștean toată noaptea și nu și aducea de loc aminte de vorbele fără frîŭ, ce le spusese la masa mare. Și beției îĭ urmă arțagul și nu odată, săraca a plecat la părinții eĭ, în toiul nopțiĭ, cu copilașu în brațe, desculță și cu capul gol. Stătea o zi, două, venea tatăl eĭ la Tănase și-l dojenia, îl amenința că-ĭ ea nevasta, îĭ arăta că se făcea de rîsul oamenilor. El să hotăra să lase băutura, îșĭ cerea iertare și începeaŭ viață liniștită. Și era om bun altmintrelea. Se apuca de lucru des de noapte, lucra pînă seara tîrziŭ, și casa luĭ cînd era ca toțĭ oamenii era înflorită și plină de belșug. Dar Duminica se ducea la tîrg, și acolo se întîlnia cu prietiniĭ, și venind spre casă se abătea pe la bisericile din răspîntiĭ: un pahar de rachiŭ, apoĭ altul, încă unul, pe urmă o litră de vin și cînd intra pe poartă de-abia se ținea pe picioare. Și atuncî pe Ileana o podidea plînsul și durerea îĭ sfîșia inima. Și pe lîngă arțag veni alt păcat. Cînd eșa din cîrciumă lua pe furiș pahare, solnițe, cîrnațĭ; alteorî venia cu hainele rupte, orî fără căciulă, bătut. Și din nimic i se năzăria. Arunca masa jos, de era la masă, striga ca o fiară, de plîngeaŭ vecinii de mila Ileneĭ și a copiilor eĭ și nu-ĭ putea scăpa. Odată a isbit așa de tare pe Mariuța, încît, lovind o de clănțăul ușiĭ, a rămas fără un ochiŭ fata.

Era gerul Bobotezei. Zăpada pînă la brîŭ de abia era tăiată de pîrtia, ce şi-o făcuse vecin la vecin. Tănase nu venise de două zile acasă. Ileana îl aştepta cu lampa aprinsă şi la cel mai mic sgomot tresăria şi făcea urechea atentă. Inima începea să-i bată mai tare, copiii să tremure şi să se uite sperioşi unul la altul. De odată se aude o lovitură de picior în uşă. Repede Ileana aleargă să-i deschidă. Cu ochii roşi, cu părul vîlvoi, cu faţa galbenă, cu hainele murdare şi împleticindu-se, Tănase intră în casă bodogănind, că de ce i-a închis uşa. Îi ceru de mîncare. Ileana iute puse în mijlocul casei masa rotundă cu trei picioare şi pe ea o felie de mămăligă şi o strachină cu sarmale.

—Ui-te, îi zise ea, sarmalele s'aŭ sleit, că de cînd te tot aştept s'a stins şi focul din sobă şi sufletul din mine.

Atîta i-a fost de ajuns. Apucînd strachina o aruncă după ea şi masa o trînteşte de perete. Împleticindu-se cade peste sobă şi dă jos lampa. Rogojina de pe lipitură iea foc şi copiii speriaţi aleargă afară ţipînd. Ileana plină de sînge, sta încremenită în mijlocul casei. Hainele lui Tănase luînd gaz, se aprinseră şi cînd văzu focul pe el eşi afară năuc şi căzu în zăpadă. Cîţi-va trecători la ţipetele copiilor alergară înăuntru şi aruncînd plapuma peste rogojină stinseră focul.

Era tîrziŭ din noapte. La fereastră auzim o bătae înceată şi deasă. Sănducu cu sora lui, tăind nămeţii şi văzînd lumină la noi, aŭ venit să-i adăpostim. Pe gît, prin busunar, prin păr, eraŭ plini de zăpadă. Scăpaseră numai în ciorapi şi îmbrăcaţi subţire. Cum aŭ intrat, i-a apucat un plîns zguduitor şi un tremur, care-i învineţise.

Imediat mama a 'nceput să-i mîngîie şi să-i încălzească. Cînd m'am uitat dimineaţa la ei, se cunoşteaŭ urmele lacrămilor uscate pe obraji. Pe fată o apucară frigurile. Un tifos prădalnic se declară şi peste cinci săptămîni Ileana îşi smulgea părul în urma sicriului ei, dus pe năsîlmi la groapă de patru flăcăi.

Era aşa de liniştită Mariuţa la faţă! Cînd am văzut-o cu ochii închişi, cu mînele puse cruce şi între degete o cruciuliţă de ceară cu un cinci bani înfipt, m'aŭ podidit lacrămile. Tănase plîns şi cu ochii pironiţi în pămînt, mergea mai mult mînat da gloată, de cît purtat de picioarele lui. Singur, ori cu Ileana îşi blestema viaţa şi ceasul ticălos cînd şi-a făcut copiii să plece noaptea pe ger din casă. Cît n'ar fi vrut el să nu bea! Dar patima îl atrăgea duşmanca şi capu-i slăbit de atîta băutură îi cădea greu de la al doilea pahar şi cînd incepea, ţinea beţia zile întregi.

Atunci Ileana scotea din fundul lăzei valul de pînză şi tăind din el o trîmbă, o vindea ca să cumpere mălaiŭ şi udătură. Pe faţa-i mîndră de altă dată suferinţele adînciseră brasde, părul începuse a-i albi şi singurătatea, la care era osîndită, o făcuse stîngace şi stingheră faţă de lume. Ce bucurie avea ea? Singura era aşteptarea unui viitor mulţumitor pentru Sănducu, care luptînd cu necazul, învăţase patru clase primare şi intrase cu o bursă a Primăriei la şcoala de Meserii.

Descori şedea pe gînduri, perindîndu-şi şirul anilor de nespusă sulerinţă. Prietenele ei de fată mare eraŭ acuma bine, cu bărbaţi liniştiţi şi cu dor de casă, cu avut, cu copii voinici. Şi cînd ştia că frumoşii ei ani i-a perdut c'un ticălos, cînd se vedea atît de oropsită şi de D-zeŭ, şi cînd îl avea înaintea ochilor ameţit, ochii i se sălbătăceaŭ, buzele îi tremuraŭ şi cu pumnii încleştaţi sta asupra capului lui Tănase, trecîndu-i prin minte gînduri ucigaşe. Dar atuncia chipul blînd al lui Sănducu îi sta în faţă, se gîndia că ar fi o nelegiuită şi privind cu nespusă ură pe acel care i l-a dat altarul, îl lovia cu piciorul ori da cu pumnii în el, pe cînd dormia buştean. Nu odată i-a venit gîndul dea-şi lua lumea în cap, de a intra slugă undeva, numai să nu mai sufere bătăi şi atîtea mizerii. O! e grozav lucru să suferi, şi să nu ai putinţa de a înlătura blestematul isvor al răutăţilor! Dară atuncia nădejdea de zile mai bune îi prelungea răbdarea şi-i întăria sufletul. Şi în doru-i de mamă îşi vedea băiatul mare şi ea grijulivă pe lîngă el.

Cînd se apropia timpul venirei lui Sănducu Ileana diretica prin casă, scotea aşternuturi noi, la Crăciun făcea turte, la Paşti ouă roşii, căci lui Sănducu îi plăceau tare mult. Şi cu cîtă bucurie îl aştepta! Era atentă şi tresăria la huruitul fie-căreĭ trăsuri; căci nu se ducea la gară să-l întîmpine, de oare-ce ea era îmbrăcată prost şi i-ar face ruşine.

— Bine ai venit, Sănducu mamii, şi-i lua capul în mîni, şi-l săruta pe amîndoi obrajii, pe cari picuraŭ lăcrămile ei de bucurie. Şi nu ştia cum să umble pe lîngă el. Vorba îi era bogată şi plină de bunătate, mersul îi era grabnic şi ca o sfîrlează alerga, cînd ştia pe Sănducul ei acasă.

— Sănduc mamă, dacă tu aĭ sfîrşi şcoala, n'aĭ să mă uiţĭ; că destul am suferit pînă acuma.

Şi-l întreba de cum e în oraşul unde învaţă, cam cum o să fie el, cînd va fi mare — căcĭ ea e proastă şi nu se pricepe la carte. Iĭ spunea de cum a dus-o cu tată-său în lipsa luĭ, că deşi uneorĭ are pe D-zeŭ în el, dar cînd apucă sticla, face răutăţile lumeĭ.

Afară căldura topise zăpada, şi tot drumul era o apărie de trecut cu anevoie. Sănducu maĭ avea un an de şcoală şi termina. O tusă sacă nu-ĭ prea da pace, pe cît îşĭ aducea el aminte din anul morţiĭ soreĭ luĭ. Tănase în urma uneĭ certe avută cu un rus, veni acasă supărat şi turlac, începînd melodia obişnuită.

— Dar bine tată, nicĭ în ziua de Crăciun, nu e linişte la noĭ?

Tănase se 'nfurie şi maĭ tare şi-ĭ spuse să plece, că luĭ nu-ĭ trebuiesc poveţe.

— Uĭ-te că mă duc, iĭ zise Sănducu eşind.

A colindat toată ziua oraşul. Spre seară se lăsă un ger de îngheţă toată apa de pe uliţĭ. Sănducu veni acasă, crezînd că tată-său s'a domolit.

In urmă-ĭ, se legase de Ileana şi sparse geamurile. Sănducu se culcă îmbrăcat. Vîntul peste noapte aruncase pernele jos, pe carĭ Ileana le pusese în ferestre, să nu intre frigul, şi-ĭ înăspri şi maĭ tare tusa. După vacanţe nu se maĭ duse la şcoală.

Galben şi istovit, cu ochiĭ duşĭ în fundul capuluĭ, culcat cu capul la sobă, privia podelele îngălbenite de vreme. Ileana lîngă el sta prăpădită şi blestemîndu-şi ceasul naştereĭ. Se făcuse ca o scovargă de nesomn şi nu ştiaĭ, care dintre amîndoĭ are să se ducă maĭ întăĭ în pămînt.

— Plîngĭ, mamă? De ce plăngĭ ? Uĭ-te, mi-e maĭ bine.

— Nu plîng, mamă, caut o cărpă la capul patuluĭ.

Şĭ ştergîndu-şĭ ochiĭ cu mîneca scurteiciĭ, se da de după pat lîngă dînsul, şi-ĭ mîngăia fruntea cu degetele eĭ aspre şi uscate, pe cînd cu ochiĭ căuta mîntuirea la Sfînta, sub care dormita un muc de iască. De ce nu se 'ndura D-zeŭ şi de dînsa? A alergat pe la sf. Mina după acatiste, i-a scos părticica de la Brazĭ, a adus pe mama Nedea de la capul Crînguluĭ luĭ Hangerliu cale de două poştĭ pe vreme de iarnă şi de sărăcie amarnică, s'a rugat nopţĭ întregĭ, vorbia singură Maicii Precisteĭ, şi toate i-aŭ fost zadarnice. Şi acum ce-ĭ rămînea? Işĭ stăpînia durerea cît putea, şi de odată isbucnea într'un plîns nebun şi fără frîŭ.

— Eĭ, mamă vezĭ că plîngĭ? Nu maĭ plînge! o să-mĭ fie bine!

Intr'o sară gemetele-ĭ înăduşite făcu pe Ileana să cheme pe bunică-sa, care şedea la gura cotlanuluĭ din tindă. Amîndouă tremurînde şi pline de frică şedeaŭ lîngă Sănducu, care-şĭ bolovonea ochiĭ marĭ cît două cepe şi căuta să spue ceva. Afară s'auzeaŭ trosnetele salcîmuluĭ de după casă, bătut de vînt şi din cînd în cînd pocnetele de pistoale ale lăsatuluĭ de sec. Crivăţul scotocea hornul, speriind tăciuniĭ carĭ fumegaŭ în gura sobeĭ. De-odată Sănducu se încearcă să se ridice, şi cade cu capul într'o parte pe mîna bunică-seĭ. Ileana, nebună, îşĭ rupe broboada. Cu părul despletit şi cu pumniĭ încleştaţĭ, cu ochiĭ eşiţĭ şi grozav de marĭ se repezi la Tănase, care şedea la picioarele patuluĭ strigîndu-ĭ:

— Ţi-aĭ mîncat băiatul! şi cade de-a curmezişul odăeĭ.

* * *

La Tănase Strîmbu e linişte de moarte. Din cînd în cînd se arată el în prag, înalt şi uscăţiv, cu mustaţa rasă şi obrazul ciupit de vărsat. Unde sînt copiiĭ luĭ? Unde e Ileana? Unde e el, Tănase harnicul de odinioară, fala flăcăilor? Pe faţa-ĭ sbîrcită alunecă lacrămĭ de durere şi de pocăinţă, şi cu capul între mîinĭ stă dus pe gînduri, aşezat pe marginea teasculuĭ. Cînd vede perdelele, îşĭ aduce aminte de buna luĭ tovarăşă; cînd vede pernele, îşĭ aduce aminte de Măriuţa; cînd vede scaunele, vede pe Sănducu. El singur, şi vina la toată ruina şi desnădejdea. El ucigaşul copiilor. Cine să-l îngrijească la bătrîneţe? de ce nu şi-a preţuit nevasta şi nu şi-a îngrijit copiiĭ? Acum vede el, cît de nelegiuit a fost, cum şi-a rîs de el, de casă, de a fugit şi Ileana în lume şi cum a ajuns singur, ispăşindu-şĭ păcatele în lăcrămĭ şi mătăniĭ. Părul îĭ albise în cîteva lunĭ aproape tot. Somnul nu-l prindea şi 'n biserică, retras de lume, cerea mila şi ertarea Ceruluĭ. O! cît de prost s'a purtat! Şi i se părea atît de grozavă nelegiuirea luĭ, că cea maĭ neagră desnădejde îl ameninţa,

* * *

Pe străzĭ ţipenie de om. Din cînd în cînd

s'aude doar şueratul gardistuluĭ. La casa luĭ Tănase e linişte. De treĭ săptămînĭ nu l-a văzut nimenĭ eşind, şi preotul care-ĭ dase cuminicătura în ajunul Sf. Andreĭ, aprinsese candela, ca să nu-l ea D-zeŭ fără lumînare la cap.

Cucuveaua cîntă amarnic, şi gardistul uitîndu-se pe geam cu sfiială, se depărtează tăcîndu-şi cruce şi murmurînd.

Du Midi.

Pe scările tribunaluluĭ.

(Din viaţa ţărănească).

De cît o judecată dreaptă,
Mai bine o pace strîmbă.

Nicolae Rădăcină şi Dinu Munteanu, bătrînĭ fruntaşĭ aĭ satuluĭ şi prietenĭ fără pereche altă dată, trenţeroşĭ şi îngheţaţĭ, aşteptaŭ la scările tribunaluluĭ ceasul judecăţiĭ. — Şi de cîte orĭ se întîmpla să şĭ arunce ochiĭ unul la altul, li se învineţea faţa de mînie şi de ură de aĭ fiĭ jurat că aceştĭ doĭ oamenĭ n'aŭ fost prietenĭ nicĭ o dată.

Şi cu toate acestea copilăriseră împreună, li se încovoiase spinările, ducînd sarcinile iobăgieĭ şi prin munca lor îmbogăţise mulţĭ boerĭ şi arendaşĭ.

Nu e vorbă, îşĭ agonisise şi eĭ ceva la bătrîneţe. Eraŭ oamenĭ cu vază în sat, îşĭ măritaseră fetele şi îşĭ însuraseră băeţiĭ cu dare de mînă şi remăsese la bătrîneţe în casele lor vechĭ şi curate, fără să-ĭ pice picătura şi fără să ĭ afume fumul.

Părinţiĭ lor fusese panduriĭ de aĭ luĭ Tudor şi eĭ, în floarea tinereţeĭ, ostaşĭ de aĭ luĭ Magheru. Îĭ era drag satuluĭ de eĭ! Nicĭ odată nu-ĭ văzuse certîndu-se, fraţĭ să fi fost şi nu s'ar fi iubit cum se iubeaŭ eĭ. Şi apoĭ cine eraŭ maĭ înţeleptĭ ca moş Nicolae şi moş Dinu? pe cîţĭ ajutase cu sfaturile lor?

Dar într'o zi, că nu aduce anul ce aduce ceasul, înmulţindu-se ómeniĭ şi cu ómeniĭ relele şi cu relele şi legile,—ne fiind destuĭ judecătorĭ şi pricinĭ fiind multe, înfiinţîndu-se maĭ multe judecătoriĭ de pace, căzu partea şi pe satul lor să aibă una, de oare-ce era cam la mijlocul plăşeĭ şi le venia maĭ la îndemînă împricinaţilor să vină acolo.

Cu toate acestea în satul lor numaĭ certe nu eraŭ şi dacă se întîmpla vre-una, apoĭ nimenĭ nu se ducea la judecător, ci alerga maĭ bine la moş Niculae orĭ la moş Dinu, care le tăcea totdeauna dreptate împăcîndu-ĭ.

Dar cînd pasce păcatul pe om, nu aĭ ce face! Nu ştiŭ de unde şi pînă unde, orĭ maĭ bine cum e zicătoarea «lupiĭ se ţin dupe oĭ şi corbiĭ după hoit», la moş Nicolae venise un advocat, căruĭ îĭ închiriase o odae şi începuse să trăiască, şi să trăiască bine, pe spatele nenorociţilor cu jelbĭ, şi par'că era un făcut că, de cînd venise el, pricinele se îmulţiseră şi ce făcea, ce dregea, că toată ziua nu maĭ răzbea pe clienţĭ, cum le zicea el. Dar, vorba romînuluĭ, «banuluĭ răŭ, pungă să nu-ĭ facĭ». Aşa şi advocatul nu se pricopsea, că de cîte orĭ se ducea la tîrg, venea fără ban în busunar, căcĭ îĭ pierdea pe toţĭ la cărţĭ şi de multe orĭ n'avea nicĭ ce mînca, şi atuncĭ intra cu moş Nicolae în vorbă, şi vorbea şi îĭ tot spunea pînă în vremea meseĭ şi cum a lăsat Dumnezeŭ pe om cu inima bună, îl poftea moşneagul la masă; nu e vorba, că nu-ĭ da vre-un lucru mare; eacă aci tigaia cu jumărĭ gătite de baba, oala nouă plină cu vin vchiŭ, că de, aşa e zicătoarea: «Vinul cît de vechiŭ şi femeia cît de tînără». Apoĭ vre-un cocoş în frigare, vre-o strachină, două, de lapte cu smântînă de două degete.

Şi bînd, mîncînd şi vorbind, prindea moşul cheĭ, prindea şi advocatul, şi staŭ amîndoĭ de vorbă pînă la cîntarea cocoşuluĭ, că de! cînd vorbescĭ nu ştiĭ cînd trece vremea.

Apoĭ spunea advocatul verzĭ şi uscate de căsca gura moş Nicolae care, de şi bătrîn, dar nu auzise atîtea.

Intro zi de sărbătoare, pe cînd advocatul nu avea procese, nicĭ banĭ să se ducă la tîrg, şedea pe prispă şi vorbea cu moş Nicolae:

— Bine moşule, n'aĭ băgat D-ta de seamă că Dinu, cînd a pus gardul ăl noŭ ţĭ-a călcat pămîntul cu vre-o palmă şi maĭ bine?

— Ba am văzut, Domnule, dar o fi greşit şi el, că doar nu e anginer, şi apoĭ o palmă de pămînt nu e lucru mare.

— O fi moşule! Dar aşa se face dîră în barbă, anu ăsta o palmă, la anul alta, şi o să te pomenescĭ odată fără pămînt.

Pe cînd vorbiaŭ eĭ, tocmaĭ trece şi Dinu care venia să maĭ vorbiască cu moş Nicolae de seceta cu care îĭ pedepsia Dumnezeŭ de li se uscase tot porumbul.

Advocatul văzîndu-l venind, intră în casă, iar moş Nicolae eşindu-ĭ înainte, îl sprijini cu vorba.

— Bine că venişĭ, Dinule, să mă cert cu tine. Dar bine, omule, tu n'aĭ văzut cînd aĭ pus gar-

dul că aĭ intrat peste mine aproape cu o palmă!

— Ba am văzut, dar nu e o palmă, o fi cu un lat de mînă. Ş'apoĭ nu sunt eŭ vinovat: Gheorghe al Catrineĭ că i-am plătit luĭ treĭ leĭ de lucru, că eŭ m'am brodit pe Gilort, pe la fie-mea că îmĭ trimisese vorbă gineri-meŭ că trage să moară; mulţumesc luĭ Dumnezeŭ că a scăpat. Dar nu e nimic, Nicolae, cînd s'o învechi gardul şi-o trebui să-l facĭ tu, c'o să-ţĭ vie rîndul, să-l daĭ maĭ spre mine cu vre-o palmă.

Si bătrîniĭ după ce îşĭ maĭ vorbiră între eĭ se despărţiră tot bunĭ prietenĭ ca maĭ 'nainte.

— Da ce-ţĭ spuse, moşule! întrebă advocatul, care eşise din casă văzînd pe Dinu plecînd.

— Ce să zică, Domnule advocat? zise că Gheorghe al Catrineĭ e vinovat şi că o palmă de pămînt nu e lucru mare.

— Să nu ascultĭ, moşule, că de şiret ce e ţi-a spus aşa. D-ta fă cum vreĭ, dar eŭ cunosc legea şi cu vremea o să rămîĭ fără pămînt.

— Apoĭ cu un rac tot sărac; pentru atîta lucru nu'mĭ stric eŭ cinstea cu Dinu.

— Poate să vie vremea cînd un deget de pămînt o să preţuiască maĭ mult de cît un deget de aur, zise advocatul.

— Atuncĭ n'o maĭ fi nicĭ cenuşe de mine, respunse Nicolae.

— Ia ascultă, moşule, D-ta aĭ ceva hîrtiĭ pentru pămîntul care'l aĭ?

— Dar cum să n'am, Domnule, că planul de hotărnicie, cînd a fost de ne-am împărţit, a rămas la mine; dar să-ţĭ spun drept, nu m'am uitat nicĭ odată în el, că nicĭ nu mă pricep, şi apoĭ cum ne-a arătat angineru aşa am intrat în stăpînire atuncĭ.

— Moşule, nu mi'l daĭ să mă uit şi eŭ în el?

— Bucuros, răspunse bătrînul, şi intrînd în casă, se întoarse cu un sul de hîrtiĭ, afumat şi legat cu o şuviţă de cîlţĭ.

Advocatul, după ce îl destăcu şi se uită mult la el şi după ce întrebă pe moşneag, ce stăpînesce uitîndu-se mereŭ la plan şi făcîndu-se că se gîndesce, zise: Moşule, D-ta eştĭ încotropit de Dinu cel puţin cu 5 stînjenĭ de pămint.

De aci înainte *ţinte pînză să nu te rupĭ*; începură certurile şi pe urmă judecăţile, şi aceştĭ doĭ bătrînĭ carĭ trăiseră din copilărie împreună, iubindu-se şi înţelegîndu-se, nu maĭ isprăviaŭ judecăţile. De doĭ anĭ eraŭ mereŭ pe drumurĭ şi cheltuiseră bieţiĭ oamenĭ tot ce agonisiseră în tinereţe, pînă rămaseră în sapă de lemn, biet, plătind la citaţiĭ peste citaţiĭ şi advocaţĭ, carĭ în loc să ĭ împace, maĭ răŭ îĭ învrăjbiră.

* * *

— Nicolae Rădăcină şi Dinu Munteanu! strigă aprodul de treĭ orĭ din foişorul tribunaluluĭ.

Şi amîndoĭ moşnegiĭ, tremurînd de mînie şi de bătrîneţe, suiaŭ cine maĭ ştie a cîta oară scările dreptăţiĭ.

Iată-ĭ în sfîrşit înaintea judecătorilor, aşezaţĭ la spatele advocaţilor carĭ îşĭ surîdeaŭ unul altuia înainte de a începe să vorbiască.

Şi cînd aŭ început, aŭ vorbit mult şi unul şi altul, ca să arăte că nu sunt plătiţĭ de geaba, dar în vorbire maĭ mult se certaŭ între eĭ, de cît să apere dreptul moşnegilor, carĭ îĭ plătiseră, căcĭ dreptul lor era pacea în care trăiseră din copilărie.

După ce osteniră advocaţiĭ vorbind şi judecătoriĭ ascultîndu-ĭ, preşedintele citi cu glas tare sentinţa prin care se respinge cererea luĭ Nicolae ca ne fondată, obligîndu-l şi la cheltuelĭ dejudecată.

Oftară amîndoĭ bătrîniĭ, unul de durere şi necaz, altul că scăpase de o grije ce îĭ stătuse pe inimă ca o piatră de moară. Şi cînd aŭ eşit afară din sala tribunaluluĭ, plîngea moş Nicolae de ţi se rupea sufletul de milă, şi văzîndu-l Dinu plîngînd a început să plîngă şi el şi să zică.

— Nu maĭ plînge, Nicolae, să-ţĭ poarte păcatul cine te-a scos din minte la vreme de bătrîneţe de ne-a sărăcit pe amîndoĭ. Am trăit cinstiţĭ la tinereţe, am muncit, ne am crescut copiiĭ cu frica luĭ Dumnezeŭ şi, dacă a rîs dracul de noĭ acuma la bătrîneţe n'om muri de foame: om găsi la copiĭ o bucată de mămăligă. Iar pămînt vom găsi destul ca să ne încapă pe amîndoĭ în cimitirul satuluĭ, că sciŭ bine că n'o să ne maĭ judecăm pentru el, căcĭ destul ne-am judecat pentru cel care l'am cheltuit cu judecăţile. De m'aĭ fi ascultat tu pe mine de la început, cînd ţi am zis: Nicolae de cît o judecată dreaptă, maĭ bine o pace strîmbă, n'am fi rămas acum la bătrîneţe să trăim pe capul copiilor noştri.

Şi bătrînii, ştergîndu-şĭ lacrămile, coboraŭ tremurînd scările tribunaluluĭ şi mulţĭ împricinaţĭ, carĭ aveaŭ judecată în ziua aceia, le-aŭ urmat sfatul, încredinţîndu-se că «de cît o judecată dreaptă, maĭ bine o pace strîmbă»

EM. PĂRĂBANU.

PRIMA FABRICĂ
DE VAR HIDRAULIC
CIMENT PORTLAND
Marca CERBUL
VAR ALB GRAS ŞI GYPS (Ipsos)
DIN FABRICELE
BASILIO ALDASORO
COMARNIC (Prahova)
Pentru comande saŭ orĭ-ce informaţiunĭ a se adresa la Representantul general
PAUL SCHUELE
BUCUREŞTI, STR. LIPSCANI 94
Ĵn curtea Băncei Românieĭ

Marele magasin de albiturĭ
KORAUS & SOCACIU
„La Aphrodita"
34, CALEA VICTORIEI, 34
(vis-à-vis de Magasin Universel)
Bogat asortiment de Pînzărie, Lingerie pentru dame şi bărbaţi. Specialitate de trusourĭ de mariage, Plapăme de atlas cu şi fără monogramă
Preţurĭ moderate
CASA DE INCREDERE

B. D. ZISMAN
BUCUREŞTI
44, CALEA VICTORIEI, 44
Vis-à-vis de Squarul Sărindar
MAGASIN SPECIAL
DE
VELOCIPEDE-ARME
ŞI
MUNIŢIUNI
Cel maĭ mare deposit de: Biciclete
Clément
Cleveland
With Wort, cu
ACCESORII:
Lămpĭ
Clopote
Goarne
Ciclometre
Cheĭ
Pedale
Şeĭ etc. etc.

Doctorul C. ANGELESCU
Intorcîndu-se din străinătate şi-a reluat consultaţiunile de la ora 2—4 p. m. în
Strada Sălciilor, No. 4 bis.

E. WOLFF
Studiĭ pregătitoare şi executarea întreprinderilor de orĭ-ce felĭ
Bucuresci, Str. Sf. Dumitru, 3
CEL MAI MARE DEPOSIT
DE
TOATE ARTICOLELE TECNICE
Tuburĭ de fontă, de fer, de plumb, de cauciuc şi de cînepă pentru vin, apă, etc. Pompe pentru vin, apă şi petroleŭ. Robinete pentru apă şi abur, articole de cauciuc, şi de amiantă. Armăturĭ pentru cazane de abur şi locomobile. Curele de piele şi „balata", macarale şi vîrteje. Maşinĭ şi unelte de orĭ-ce felĭ.
Table de fer negre, plumbuite şi galvanisate, table de zinc, oţel englezesc şi Bessemer.
ATELIER PENTRU REPARAŢUNĬ DE MAŞINI
Fabrică de balamale de fer şi de alamă, şarniere, broaşte, mânere, clopote, sfeşnice, etc.
Construcţiunĭ de fer, reservoare de petroleŭ, spirt, cazane, etc.
Secţiunile pentru articole de precisiune: părţĭ de muniţiĭ de răsboiŭ.
NUMĂRUL LUCRĂTORILOR 150—200

MAREA FABRICA ROMÂNA DE BERE
E. LUTHER
SOSEAUA BASARAB ŞI STRADA ROŞETTI
BUCUREŞTI
Proprietatea D-neĭ SOFIA BRAGADIRU
Prima furnisoră a Curţiĭ Regale
Recomandăm tuturor Escelenta Bere din această veche şi reputată fabrică
NEINTRECUTĂ BERE DE PILSNER, DE MARTIE ŞI BAVAREZĂ
EN GROS ŞI EN DETAIL
Atît în butoaie cît şi în stiele.
Comenzile făcute prin poştă saŭ telefon se execută imediat prin trimeterea la domiciliŭ.
GRĂDINĂ DE VARĂ, SALON DE IARNĂ
SPLENDID DECORATE
ŞI ILUMINATE CU ELECTRICITATE, DIN PROPRIA-I UZINĂ.
DELICIOASE MANCARI RECI
MUSICA MILITARA ESECUTA ARIELE CELE MAI PLACUTE
Asemenea staŭ la dispoziţia publiculuĭ biliardele şi joculĭ de popieĭ.
SERVICIUL PROMPT
PRETURILE MODERATE
Comunicaţia tramvayuluĭ pînă la poarta Eliseuluĭ.

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE CAROL GÖBL, STR. DOAMNEĬ 16, BUCUREŞTĬ.